

Forfatter: Hjortø, Knud

Titel: Udrag fra Syner (Danske Klassikere)

Citation: Hjortø, Knud: "Syner", i Hjortø, Knud: *Syner*, Det Danske Sprog- og Litteraturselskab, Borgen, 2003, s. 69. Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur:  
[https://tekster.kb.dk/catalog/adl-texts-hjort\\_01-shoot-idm140211094825760/facsimile.pdf](https://tekster.kb.dk/catalog/adl-texts-hjort_01-shoot-idm140211094825760/facsimile.pdf) (tilgået 25. april 2024)

Anvendt udgave: Syner

en af jer med passende mellemrum skal afkøle mit hoved med, for der ønsker jeg, det skal være koldt; og glem ikke en ordentlig tordensky, som vi kan more os med i vor fritid!

Vi vil ha det hyggeligt, slaver; en halv søes stykker af jer skal passe på, at der ingen kvindfolk kommer ind i vor ensomhed; dem skal I vise bort, men høflig, for I skal altid vise jer som gentlemen, kun mig tilkommer det at være fræk.

Har nu efter, hvordan rollerne skal fordeles mellem jer, og la mig se, ingen af jer glemmer sine instrukser.

Et meget stort antal slaver vil jeg holde for at ha noget at skælde ud på: de skal, når jeg så synes, agere mennesker, og de må samle sig om mig i en uovenskuelig skare og la sig skælde ud, så længe det mører mig. Af dem skal enkelte udvalgte ha til mission at skælde igen, håne mig, så vittig som muligt, og de skal i sandhed ikke spare på krudtet, hvis de ønsker at finde nåde for mine øjne. Dem vil jeg særlig elske, og hvis de gør deres gerning ret, skal de ingenlunde komme til at fortryde, at det er faldet i deres lod at forestille oppositionen mod deres elskede herre. Andre skal specielt bære titel af lumpne slaver; de skal forestille de mest lusede af mine bekendte og bør i særlig grad gøre sig værdige til min foragt; for jeg kan ikke undvære menneskene, må I vide, jeg har fattet en ulykkelig kærlighed til deres små ynkeligheder, så at jeg stadig må ha noen, jeg kan gøre til genstand for min foragt; det er et piringsmiddel, som jeg ikke vil afse.

Bandeslaver skal jeg ha, som skælder ud, når jeg ikke selv kan mer, og som har at bruge grove ord, når jeg ikke selv gider ta sådanne i min mund, fordi de er mig for gamle.

Da jeg ikke kan undvære beundring, skal jeg osse ha slaver til det brug. De skal aflevere deres bifald, de skal yde deres bestemte mål af latter, begejstring, besyrmelse m. m. – ikke når jeg er særlig inspireret, men når jeg i længere tid intet godt har gjort, ti da har jeg mest brug for bifald. Endvidere digterslaver, som i de mere trange tider har at tilviske mig geniale ting, som jeg så bearbejder og udgir for mine egne. Fortroligheds-slaverne må ikke glemmes; de skal lytte til mine udgydelser, de skal forstå dem og føle den dybeste deltagelse for mig, de skal ganske fatte vægten af det, jeg har at bære på. Men når jeg så næste dags morgen fortryder